

gjorde Rede for dette Tilfældes Alvor. Hun svarede, at de skulde gøre, hvad de kunde. Og Resultatet blev saa, at man meddelte Sogneraadet, at Drengen kunde komme derover i 8 Uger, længere kunde de ikke have ham. Det blev sagt, at der var ikke Plads paa den Afdeling, hvor han skulde være, til mere end 10 Børn. Jeg ser paa Finansloven, at der til Hjemmet for vanføre er opført et Beløb, som vistnok er det sædvanlige, 150,000 Kr. Jeg ved ikke, om de, der staar i Ledelsen for dette Hjem, har anmodet om at faa flere Penge, jeg antager det ikke; men under alle Omstændigheder mener jeg, at vi maa stille dette Hjem, som er den eneste Institution, der her i Landet tager sig af de stakkels forkrøblede og vanføre, der ikke kan komme andre Steder, saaledes økonomisk, at alle, som trænger til at komme et saadant Sted for at opnaa Bedring og lære noget, kan komme der.

Jeg siger, at det økonomiske Spørgsmaal her ikke bør spille nogen Rolle. Det er simpelt hen Samfundets Pligt at stille alle de Helbredelsesmidler til Raadighed for syge og Krøblinge, som Samfundet raader over. En helt anden Sag er det, naar man ikke raader over Helbredelsesmidler, men det gør vi, og hvis f. Eks. Bestyrelsen for Hjemmet for vanføre holder sig tilbage, fordi den mener, at der er andre Opgaver, som Staten skal tage sig af, saa er denne Bestyrelse ikke paa sin Plads, saa maa den gaa, thi den varetager da ikke deres Interesser, for hvis Pleje den skal sørge. Jeg nævner dette, fordi jeg i Anledning af det Spørgsmaal, jeg nævnedes før om Anskaffelse af Radium ved privat Hjælp, saa, at Overlæger, der var interviewet af et Blad, havde sagt, at naar man ikke havde henvendt sig til de offentlige Myndigheder for at faa Penge til Indkøb af Radium, var det, fordi man vidste, at det offentlige var i høj Grad forpligtet paa andre Omraader, og at Bevillingsmyndighederne havde meget vanskeligt ved at skaffe Penge til Veje. Jeg forstaaer ikke de Herrer Læger. Det er dog ikke deres Opgave at beskæftige sig med Statens økonomiske Forhold, de har kun eet at gøre, naar Tælen er om syge, og det er at sige til Kommunalrepræsentationen og Statens Repræsentation: Vi mangler de og de Midler; vi skal have den og den Medicin og de og de Apparater for overhovedet at kunne lindre og afhjælpe de syges Smertes, de maa skaffes til Veje. Men Sagen er vel, at Lægerne foruden at være Læger er Medlemmer af

„de ansete Mænds Fagforening“ og derfor viger tilbage for at sige Sandheden. De har det ikke som de militære sagkyndige. Disse bryder sig ikke om, hvorvidt Staten har Raad eller ikke, de stiller deres Krav, de siger rent ud: De og de Kanoner, det og det Krudt, de og de Forter skal vi have. De spørger ikke, om Staten paa andre Maader er interesseret. Gid vore lægelige sagkyndige vilde være paa samme Maade aabenhjertige, for saa vilde vi ikke have saa mange Brøst. Vi, der sidder i Rigsdagen, kan ikke se, hvor meget der mangler paa et Hospital. Naar Staten bevilger de mange Millioner til et Rigshospital, opfører en stor, slotsliggende Institution, en hel By, maa jo den, der kommer derud og ser alle disse forskellige Pavilloner, sige til sig selv, at her er gjort forfærdelig meget, og kan ikke være i Tvivl om, at her er truffet alle de Foranstaltninger, der kan træffes for at hjælpe de syge. Men Sagen er den, at Rigshospitalet er allerede optaget, at Snese af syge staar paa Ekspektancelisten og ikke kan komme til; det gælder i alt Fald syge ude fra Provinsen, og der trænges paa ogsaa her fra København. Men naar man bygger et saa stort og dyrt Hospital som her og siger: Her kan ikke være mindre Lys eller mindre tykke Mure, og det skal være i det hele up to date, saa maa man selvfølgelig ogsaa skaffe de Helbredelsesmidler, der er fornødne, og jeg finder egentlig, at Lægerne anklager sig selv, naar de siger, at de ikke har forlangt Penge af Bevillingsmyndighederne til Radium, fordi de vidste, at Bevillingsmyndighederne ikke havde Raad dertil. Den højtærede Kultusministers Stilling til Sagen forstaaer jeg heller ikke, jeg forstaaer ikke, at han ikke som Kultusminister siger: Denne Sag er en Statssag eller en Kommunesag eller baade Stats- og Kommunesag. Naar den Dag kommer, da de 109,000 Kr. er forbrugt, staar man paa bar Bund, og saa antager jeg dog ikke, at man igen skal have dette Tiggeri sat i System — for andet kan det dog ikke kaldes. Man vil maaske sige, at det er godt, at der er mange, der er flotte og villige til at give, for saa slipper Staten. Men Sagen er, at disse Penge tages bort fra Institutioner, som ikke kan regne med det offentlige Tilskud. Dette er en fuldkommen offentlig Sag, og jeg vil anmode den højtærede Kultusminister om at afgive det Løfte, at naar de Penge er brugt, som er indkommet til Køb af Radium, og man igen skal købe nyt Radium, kommer den højtærede